

det foreløbig skal ske, men det vil selvfølgelig afhænge af, hvor meget der skal satses yderligere, og det vil dialogen med idrættens organisationer komme til at bestemme.

Opgaverne skal løses, de skal ikke pålægges de frivillige foreningsledere, men opgaverne forsvinder jo ikke, fordi man siger nej, hvad jeg også vil have forståelse for at man gør.

Volden i samfundet er et anliggende, hvis alvor vist er gået op for alle. Der er fra denne talerstol i mange sammenhænge udtrykt holdninger dertil. Regeringens voldspakke er under behandling, og alle gode kræfter må være med i denne sag. Især på de store børn og unge lurer der i visse miljøer en fare for en helt gal start, som måske kunne være undgået, hvis de rigtige tilbud havde været til stede og gerne i deres eget miljø.

Den gruppe unge, som udløste den heftige debat om en indsats mod volden kort efter nytår, er en begrænset gruppe på en 200-300 unge, som vi kan lokalisere til 2, 3, 4 miljøer rundt omkring i Danmark, og det er netop miljøer, hvor der er en kraftig underforsyning af idrætsfaciliteter, foreninger, instruktører og ledere. Jeg siger ikke, det er hovedårsagen, jeg siger, det kunne være en medvirkende årsag til det, og der kunne måske dér være gjort et stykke forebyggende arbejde.

Der findes mange eksempler på, at man forholdsvis få midler kan komme meget langt i den retning, og midler er jo ikke ligefrem det, der mangler på idrætsområdet, når man ser på, hvad det offentlige Danmark bruger på dette område.

Det kan være naturligt, at idrætsforeningerne kommer ind i billedet og er med til det arbejde. Det er også det, der skal afklares i samtale med idrættens organisationer. De gode resultater på dette område kommer ikke af sig selv, men det handler så om i fællesskab at søge at nå dem, at lægge vores viden og interesser sammen og formulere den nødvendige politik og den nødvendige fremrykkervej for at nå de gode resultater.

Et par medlemmer har stillet det spørgsmål – og fisket efter et nej – om vi nu skal til at kommunalisere idrætten. Der ligger i udspillet, at idrætten skal kommunaliseres mere, end den er i øjeblikket, og jeg minder igen om – som jeg gjorde i et kort indlæg, jeg havde under debatten – at hovedparten af finansieringen af idrætsområdet kommer fra kommunerne. Det, debatten primært drejer sig om i dag, er den gode halve milliard kroner, som staten bruger på idrætten.

Nu vi er ved idrættens penge, er det jo vigtigt at understrege som et perspektiv i denne debat, at når der – også fra Dansk Folkepartis side – tales om, at idrætten kan få det hele, er der tale om, at idrætten har fået mere end fordoblet sine tilskud over en 3-4-årig periode, fordi omsætningen på tipning og lotto fra 1994 og frem til 1997 er mere end fordoblet. Der har i den periode ikke på noget tidspunkt været stillet yderligere krav til brug af pengene, og det har der ikke været, fordi man har haft en tro på, at de blev brugt fornuftigt. Derfor er det ikke unaturligt nu at tage en debat om, hvordan midlerne anvendes, og hvordan de i givet fald i fremtiden skal anvendes.

Skal idrætten have mere? Skal den have det samme? Eller skal den have mindre? Det afgøres, når vi engang – det kan være om kort eller om lang tid – skal se på, om tips- og lottoloven skal ændres, for det er den, der er nøglen til fordelingen af tips- og lottomidlerne.

Det, der er sagt her i dag, og de overvejelser, der er kommet frem i pressen på det seneste, inspirerer i hvert fald mig til fortsat at interessere mig for, om det ikke snart var på tide at se på en ændring af tips- og lottoloven.

En anden del af finansieringen af idrætten, som også har været nævnt her, og som måske er det vigtigste kulturpolitiske aspekt, er idrættens fysiske rammer, faciliteterne. Der har i flere af indlæggene været nogle markeringer af, at det var det, vi skulle bruge pengene til. Der er det mit synspunkt, at det først og fremmest er en kommunal opgave, men det kan da godt være, at det fremover skal være en opgave, der løses af kommunerne i fællesskab med staten, i fællesskab med puljeordninger, der tages fra tips- og lottoområdet.

Et af de idrætsbyggerier, der fremhæves som en meget værdifuld indsats, og den vil jeg gerne kvittere for her, er den udbygning af idrætsfaciliteterne på Vesterbro, Den Brune Kødby, som er DGI's projekt, men som samfinansieres af lokal- og anlægsfonden og Københavns Kommune, altså en fornem model for, hvordan man fremover kan bygge flere idrætsfaciliteter og måske mere målrettet til andre former for idræt end dem, vi traditionelt bygger for. Det kunne være en af vejene at gå.

Jeg vil meget gerne se på, hvorledes det er muligt for staten at involvere og forpligte kommunerne mere og sammen med staten at udbygge idrætsfaciliteterne, hvis det er den vej, vi går, men så kan det naturligvis ikke undgå at